

Uforløst appetittvekker

Fantastic Fours *Bestialitetens Historie del 1* er et ambisiøst prosjekt i det de kaller serieteater, hvor første del virker uforløst, men samtidig er en lovende appetittvekker på hva vi har i vente fra dette debuterende kompaniet. Vår kritiker, Elisabeth Leinslie, så dem igår på Black Box Teater i Oslo

Anmeldt av [Elisabeth Leinslie](#)

Forestillingsnavn: Bestialitetens Historie del 1

Spillested: Black Box Teater

Av og med: Fantastic Four: Anders Høgli, Kim Atle Hansen, Mads Sjøgård Pettersen

Tekst: Jens Bjørneboe og kompaniet

Dramaturg og kunstnerisk konsulent: Torunn Kjølnner

Fantastic Four er en gruppe unge mannlige scenekunstnere som har sin bakgrunn fra skuespillerutdannelsen ved Akademi for Scenekunst i Fredrikstad. Bestialitetens Historie del 1 er deres første produksjon, og også første del i et serieteater bestående av fire deler som alle skal ha Jens Bjørneboes bestialitetstrilogi som referansegrunnlag.

Kollektivets synder

At Fantastic Four starter opp sin karriere med å ta tak i den europeiske sivilisasjonens ondskap er ikke annet en ambisiøst, noen vil også si at det er overmodig. Når de i tillegg i stor grad, både tekstlig og visuelt, refererer til Bjørneboes politiske og universelle mastodont av en romantrilogi, gaper de høyt og fallhøyden er stor.

Kompaniet starter det hele med å etablere seg selv som den gjennomsnittlige europeiske mannen. Ut ifra statistisk materiale avindividualiseres personene på scenen, og igjen står representasjonen av et mannlige europeisk kollektiv. Et destruktivt og voldelig kollektiv som uten skam blottlegger sin dobbeltmoral og uttalige overgrep. Historiene er sterke og spenner fra 6-åringen som putter sennep i rumpa på en katt, via jagerflypiloten på vei til Japan med atombomber, oppdageren og homofoben, til mannen som er utro med sin beste venns kjæreste. Tekstene er en blanding av historier hentet rett fra Bjørneboes trilogi og historier skrevet av kompaniet selv.

For spakt

Historiene er protokollført, arkene rives ut av protokollene og leses opp i jeg-person. Slik tar aktørene på seg disse mennenes synder, som i en rettergang, klare til å bli dømt. Og det er vi, publikum, som skal dømme. For mens mennene står på glødende kull, oppfordres vi til å ta stilling til om vi ser det nødvendig å anvende pistolen vi har fått utlevert.

Skal man i fullt alvor anvende en pistol (her: en softgun) mot en skuespiller må man bli provosert av det som utspiller seg. Historiene er sterke nok, og de er godt skrevet, allikevel dabbet min interesse noe av etter hvert som tiden gikk. Og det hadde med selve spillet å gjøre. Skuespillerne baserer seg på en ganske kjølig distansert spillteknikk, nærmest i foredragsform. På en side kan man si at dette speiler den kyniske og kontrollerte overgriperen, men intensiteten og rytmen i spillet blir generelt for spak og uforløst. Det er med andre ord vanskelig å tro at de sympatiske unge mennene på scenen kan være representanter for ondskapsen som formidles gjennom teksten.

Appetittvekker

Samtidig som mannen står som bilde på bestialitet, rettes redningens håp mot kvinnen. Dette kommer spesielt godt frem i en sekvens hvor Jim O'Rourkes lille indievise *Women of the World* (fra 1999) får stor plass. Teksten, "Women of the world take over/Because if you don't the world will come to an end/It won't take long", fungerer som en appell til all verdens kvinner om å ta styringen. Polemisk sett innskriver forestillingen seg dermed i både feminismen og nord-sør problematikken.

Gjennomsnittsmannen ender med å knuse appellen, samtidig blir han straffet for dette av sine likesinnede. Dette paradokset kan stå som eksempel på forestillingens noe famlende forhold til bestialitetsproblematikken. Langt på vei er dette en godt tenkt produksjon, både innholds- og formmessig, men forløst er den ikke. Dypdykket disse scenekunstnerne har gjort i det krevende

materialet ligger som grunnlag og setter spor i forestillingen. Hvis aktørene slapper av og kaster den noe stive skoleflinkheten på havet, vil nok dette utvikle seg til et spennende konsept.

Det føles ikke spesielt morsomt å skrive negativt om debutanter, og jeg er selv usikker på om det har noen hensikt. For denne forestillingen bærer preg av ambisjoner, og kan og bør betraktes som en forsiktig appetittvekker på hva vi har i vente fra the Fantastic Four.